

El inmovilizado, como parte del «activo no corriente»

El grupo 2 del PGC, titulado «Activo no corriente», es definido así: «Comprende los activos destinados a servir de forma duradera en las actividades de la empresa, incluidas las inversiones financieras cuyo vencimiento, enajenación o realización se espera habrá de producirse en un plazo superior a un año». Por lo tanto, esta definición divide el activo de la empresa en dos grandes bloques: el activo «corriente» (también llamado activo «circulante»), que comprende lo que solemos descomponer en *disponible* + *realizable a corto plazo* + *existencias*, y el activo «no corriente» (llamado también activo «fijo»), cuyo contenido, de acuerdo con la definición que acabamos de transcribir, se divide en dos grandes bloques:

- los activos destinados a servir de forma duradera en la empresa y
- las inversiones financieras cuyo vencimiento, enajenación o realización se espera habrá de producirse en un plazo superior a un año.

Antes de introducirnos en esta parte del activo y antes de plantear el orden de su estudio, debemos comentar lo acertado o no de esta terminología, ya que, en el idioma español, los calificativos de «corriente» y «no corriente» se identifican más bien con «común» y «no común», no siendo ésta la interpretación que debe darse a los conceptos contables. Los legisladores han preferido traducir los términos económicos de «*current*» y «*non current*» del inglés por «*corriente*» y «*no corriente*», pero quizá habría sido una traducción más acertada y más acorde con nuestra tradición contable haber traducido por «circulante» y «fijo», con lo que la terminología contable no tendría el peligro de «chirriar» por el roce con otras acepciones del lenguaje para los términos «corriente» y «no corriente».

Contabilidad General
Jesús Omeñaca García
ediciones deusto
Edició nº 11 (2009)

El que m'interessava que entenguéssiu a classe era que l'immobilitzat era una despesa que realitzava l'empresa per tal de poder desenvolupar la seva activitat d'explotació del negoci. Donat que sense màquines, una nau industrial i altres elements productius no podria treballar. Però, el concepte clau era distingir entre el que és una inversió del que és una despesa.

La despesa com la inversió són una "sortida de recursos de l'empresa". Una sortida necessària per poder desenvolupar l'activitat productiva, o comercial. Però en el cas de la inversió aquesta és una despesa que es produirà al llarg de diversos exercicis econòmics. Tot i que paguéssim l'element de l'immobilitzat al comptat. Perquè com

sempre us repeteixo una vegada i una altra, cal distingir entre el corrent real i el corrent financer.

La imputació com a despesa de l'immobilitzat es produirà en diversos exercicis econòmics. Perquè si la imputéssim en l'exercici que l'hem adquirit desvirtuaríem el compte d'explotació (o compte de pèrdues i guanys). Que com diu el seu propi nom, reflexa com ha anat el procés d'explotació del negoci, en la compra i venda de mercaderies, en els sous que ha pagat, etc... i no, en la compra d'inversions que ens serviran per desenvolupar el procés d'explotació.

Us recordeu de l'exemple d'una empresa que és empresari individual: un noi que reparteix pizzes amb la seva moto. La moto és l'immobilitzat, les pizzes la mercaderia que ven. I si li va malament el negoci haurà de vendre la moto per posar benzina (que és una despesa)... El noi es dedica a vendre pizzes no a vendre motos. Si una empresa es dedica a vendre motos, les motos seran la mercaderia, i el local comercial on exerceix el negoci un bé d'immobilitzat.

Aquesta imputació com a despesa de l'Immobilitzat al compte de pèrdues i guanys s'anomena amortització. I si us en recordeu, es fa amb la finalitat de que el resultat de l'empresa sigui més petit que en el cas de que no es fes, per tal de que –entre altres coses- es reparteixin menys dividends als accionistes, i així estalviem prou diners (ó recursos) per poder comprar un altre element d'immobilitzat quan aquest s'hagi de donar de baixa per quedar-se obsolet en la seva tecnologia o pel propi desgast del seu ús. Sé que no tothom va copiar el quadre que vaig escriure a la pissarra sobre què passa a una empresa que amortitza i una altra que no. No ho tornaré a escriure ara. Em centraré en explicar-vos com s'imputa a despeses l'immobilitzat.

L'assentament comptable d'amortització podria efectuar-se de dues maneres des d'un punt de vista científic, no legal:

1. *Método directo*: consistiría en abonar la depreciación en la cuenta que representa el elemento amortizable. Supongamos una amortización del 10% de una máquina que costó 2.000 euros:

200 (681) Amortización del inmovilizado material	a	(213) Maquinaria	200
--	---	------------------	-----

2. *Método indirecto*: consiste en abonar la depreciación en una cuenta que figurará como correctora de la cuenta activa que representa el elemento amortizable:

200 (681) Amortización del inmovilizado material	a	(281) Amortización acumulada del inmovilizado material	200
--	---	--	-----

Queda clar que farem servir el segon mètode? Si us fixeu consisteix en fer servir un compte en que es va acumulant any darrera any el que es va dotant com a despesa a cada exercici econòmic. El compte "Amortització acumulada de l'immobilitzat material" figurarà a l'actiu del balanç amb signe negatiu i disminuint el valor de cadascun dels comptes d'immobilitzat. Cada compte d'immobilitzat tindrà un compte d'amortització que disminuirà el seu import. És una novetat del Pla General Comptable de 2007.

Al deure de l'assentament, doncs, anotem una despesa i a l'haver afegim al saldo que ja n'hi havia de l'exercici anterior el mateix import. Quan el valor de l'immobilitzat coincideix amb la seva amortització se li donarà de baixa al balanç, la qual cosa no vol dir que deixi de seguir en funcionament aquest bé a l'empresa. Però si és el cas, no és una situació normal, donat que si continua funcionant és possible que tingui algun valor, que se l'anomenarà residual, i que no podrà ser amortitzat. I en aquest cas, hauria de figurar al balanç aquest valor residual del bé.

Aquesta és la idea bàsica del que és l'amortització a l'àmbit de la comptabilitat.